

ni neid omma Poia Izaaki Selga, ja wõttis ennese Kätte, Tuld ja Rugga; ja need mollemad läksid nenda ühtlase. Kui sure Süddame, Kurwas üssegaga siin Abraam läks, woid iggawiks arwata; agga temma Iisak ja Lotus Jummalale peäle jäi süiski kindlaks. Sepärrast, kui Izaak temmalt küsis ja ütles: Mo Iisak! wata siin on Tuld ja Puid, agga kus on se Tall Põlletamise. Ohwiriks? siis Abraam ütles: Küllab Jummal kutsus ehk watab ennesele ühhe Talle Põlletamise. Ohwiriks, mo Poeg!

§. 122. Ja nemmad tullid seina Palka, mis Jummal temmale olli nimmetand, ja Abraam teggi seina ühhe Altari, ja seadis need Puud walmis, ja sidus omma Poia Izaaki kinni, ja pannit edda Altari peäle nende Pude peäle, ja wõttis jo Rugga, et ta piddi omma Poia

ia ärratapma. Agga siis Jehowa Ingel hüdis temmale Täewast: Abraam, Abraam! ärra pista omma kät se Poisi külge, ja ärra te temmale niidagi, sest niid tean minna, et sa Jummalat kardad, ja et sa sinna alnust Poega ei olle mulle mitte ärrakeelnud. Ja Abraam tõttis ommad Silmad ülles, ja näggi, et üks Täär olli temma tagga omma Sarwedega kinni Rõggadiklus, ja Abraam läks ja wõttis se Täara ja ohwerdas sedda Põlletamise. Ohwiriks omma Poia Üssemel.

§. 123. Miksepärrast piddi Jummal niid Abraami ni raskesti kiusama? Ei mitte sepärrast, et Jummalale temma Süddame-mõtted teada saaksid, sest Jummal teadis sedda keik ette ärra (§. 90 91.); waid Abraam piddi isse sest tunda sama, et temma olleks walmis keik